

Η Μέλλουσα Πανορθόδοξος Σύνοδος

Του πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνού Ομοτίμου Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής Αθηνών.

Οι Σύνοδοι του 14ου αιώνας διατυπώνουν την θεολογία περί της Θείας Χάριτος. Η Ορθόδοξη Παράδοση δέχεται αυτές τις Συνόδους ως 9η Οικουμενική και πανορθόδοξα γίνεται αυτό αποδεκτό από γνωστούς Θεολόγους. Διότι και η Σύνοδος αυτή, όπως και η 8η το 879, διαφοροποιούν ριζικά την ορθόδοξη Εκκλησία, στην πατερική συνέχειά της, από τον χριστιανισμό της Δύσεως. Ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, λοιπόν, με την θεολογία του, καρπό της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος μέσα στην φωτισμένη από το Άγιο Πνεύμα καρδιά του, είναι ο Πατέρας της 9ης Οικουμενικής Συνόδου.

Ένα επίκαιρο ερώτημα είναι: Η μέλλουσα να συνέλθει πανορθόδοξος Σύνοδος τι θα κάνει; Ετοιμάζεται αυτή η Σύνοδος, για να μας οδηγήσει, όπως διαβάζουμε και όπως βλέπουμε, στην αποδοχή του παπισμού και του Προτεσταντισμού ως αυθεντικών χριστιανισμών. Αυτό είναι το τραγικό. Εύχομαι να μη γίνει ποτέ. Αλλά εκεί οδηγούνται τα πράγματα. Εάν, λοιπόν, συνέλθει η Πανορθόδοξος Σύνοδος, που θα έχει τον χαρακτήρα για μας Οικουμενικής Συνόδου, εάν συνέλθει και δεν δεχθεί μεταξύ των Οικουμενικών Συνόδων την 8η και την 9η, θα είναι ψευδοσύνοδος. Όπως η Σύνοδος Φεράρας - Φλωρεντίας. Και τότε επεβλήθη από κάποιους δεσποτάδες Ανατολικούς και Δυτικούς, επεβλήθη η Σύνοδος Φεράρας - Φλωρεντίας, αλλά ήταν αρκετή η αντίσταση εν Αγίω Πνεύματι κάποιων κορυφών της παραδόσεώς μας, όπως Ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, ώστε τελικά να χαρακτηριστεί ψευδοσύνοδος, αιρετική Σύνοδος, αποτυχημένη Σύνοδος, η Σύνοδος Φεράρας - Φλωρεντίας.

Η μέλλουσα να συνέλθει, λοιπόν, Πανορθόδοξος Σύνοδος θα κριθεί σ αυτό το σημείο. Εάν παρακάμψει αυτές τις δύο Συνόδους που τοποθετούν την ορθοδοξία απέναντι στον Δυτικό χριστιανισμό. Εκεί είναι το κρίσιμο ερώτημα. Αυτοί θέλουν να παρουσιάσουν την ενότητα, ότι ο Δυτικός Χριστιανισμός είναι παράλληλη μορφή της Ορθοδοξίας των Αγίων Πατέρων. Εκεί κάποιοι εργάζονται, προς τα εκεί κάποιοι θέλουν να οδηγήσουν. Ο Θεός όμως είναι πάνω από όλους μας.

Ένα ψευδοεπιχείρημα, λοιπόν, που κυκλοφορείται στο χώρο της δικής μας Θεολογίας, της Ακαδημαϊκής Θεολογίας, είναι ότι ουδεμία Οικουμενική Σύνοδος κατέδικασε τον Δυτικό Χριστιανισμό. Και όμως έχουμε δύο Οικουμενικές Συνόδους, του 879 και εκείνης του 14ου αιώνας, που διαφοροποιούν την Ορθοδοξία από τον Δυτικό Χριστιανισμό.

Είναι τραγικό! Δεν επιχαίρω, ούτε θριαμβολογώ. Η επιθυμία όλων μας πρέπει να είναι να συναντηθούμε στην ενότητα των Προφητών, των Αποστόλων και των Πατέρων όλων των αιώνων. Διαφορετικά, κάθε ένωση θα είναι ψευδένωσις· και όχι μόνον αυτό, αλλά θα καταστρέφει και θα διαστρέφει κάθε προσπάθεια, ειλικρινή προσπάθεια, που θέλει να οδηγηθεί στο θέμα της σωτηρίας. **Ο Άγιος Γρηγόριος Ο Παλαμάς ελέγχει την σημερινή κατάσταση της Ορθο-δοξίας. Υπάρχει σύγχυση, σχετικοποίηση της πίστεως, πολιτικοί συμβιβασμοί. Οι δι-άλογοι οι εκκλησιαστικοί είναι απομίμηση των πολιτικών συζητήσεων.** Έτσι, Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς -γι' αυτό δεν γίνεται ευχάριστα δεκτός- εμπνέει διάθεση, ομολογίας και μαρτυρίου ακόμη, αν ο Θεός το επιτρέψει, στην εποχή μας. Βοηθεί, επίσης, στη συνέχεια της Ορθοδοξίας, της Ορθοδόξου Παραδόσεως. Η επανέκφραση της Πίστεως με τα μέσα κάθε εποχής δεν έχει τίποτε το κοινό με την αναζητούμενη από δικούς μας θεολόγους Οικουμενιστές «επανερμηνεία» της πίστεως. Δεν είναι θέμα επανερμηνείας, πως θα κατανοήσουμε λ.χ. το παπικό πρωτείο. Συγγνώμη για την φράση, και ο σκύλος χορτάτος και η πίτα αφάγητη!

Μα είναι αυτά σοβαρά πράγματα, όταν παίζουμε «εν ου παικτοίς»; όταν παίζουμε με τη σωτηρία; όταν παίζουμε με την αιωνιότητα; Διαγράφουμε όλους τους Αγίους εν ονόματι των

Αγίων. Διότι το πνεύμα, το όποιο κυριαρχεί, είναι να εκθειάζουμε τους Αγίους. Κι όπως, μακαρίτης τώρα, Αρχιεπίσκοπος έλεγε: Δεχόμεθα τον Μάρκο τον Ευγενικό και τον τιμάμε εκείνος έτσι έπρεπε να μιλήσει στην εποχή του, εμείς μιλούμε με τον δικό μας τρόπο στην δική μας εποχή.... Κάτι παρόμοιο ελέχθη. **Ο Χριστός όμως είναι πάντα ο αυτός «παρατεινόμενος εις τους αιώνες».** Και η πίστη που σώζει είναι μία συνταγή, ένα φάρμακο που δεν αλλοιώνεται, δεν δέχεται αλλαγές. Είναι μία και ενιαία η πίστις. Η αποδοχή του Λόγου του Θεού από την εμπειρία των Αγίων, για να γίνει και δική μας εμπειρία.

Η κατανόηση, λοιπόν, των Αγίων, όπως ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, θέτει το πρόβλημα της αποδοχής της γλώσσας των Αγίων. Η γλώσσα των Αγίων είναι η έκφραση της Ορθοδόξου Παραδόσεως. Με αυτή τη σκέψη καταλήγω κι εύχομαι ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς να συνοδεύει τη ζωή μας. Καλόν το υπόλοιπον Στάδιον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και Καλή Ανάσταση!

(απόσπασμα, με ώρισμένες δικές μας υπογραμμίσεις, από ομιλία στην Λάρισα κατά την Β' Κυριακή των Νηστειών 2009, που εξεδόθη με τον τίτλο Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ Θ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ, έκδ. ί. μονής Μεγ. Μετεώρου, Αγ. Μετέωρα 2009, σσ. 28-31)

Πηγή: Χριστιανική Σπίθα

Έτος ΞΣΤ' ΠΑΡΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010 - ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛ. 683